

ΟΤΑΝ ΑΝΘΟΥΣΑΝ ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗΣ...

ΤΑ ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Η ιστορία του τραγικού γάμου της ωραίας Βεατρίκης Όλντερίγκι)

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' όλες τις ωραίες γυναίκες που άποτελούσανε την Αύλη της θρυλικής Αικατερίνης των Μεδίκων, ξεχώριζε με την έκτακτη καλλονή, την εύφουια και την μόρφωσή της η Βεατρίκη ντε Ροτεράν. Κόρη ενός ευγενούς από την Σαβόια, ο οποίος όμως έχασε τα κτήματα και την χρηματική περιουσία του σε τολμηρές επιχειρήσεις, η Βεατρίκη είχε την σπανία τύχη να την προσέξη η Αικατερίνη των Μεδίκων και να την πάρη κοντά της, στα ανάκτορα του Λούβρου, έχοντας πάντοτε την υποστηρίξει της βασιλομήτορος, η οποία της 'δωσε τα μέσα να γίνη καλή μουσικός και τραγουδίστρια, να μορφωθή όσο λίγες γυναίκες της εποχής της, να μάθη αρχαία ελληνικά, αστρονομία και λατινικά. Κι' έτσι, σε ηλικία δεκάξη ετών, η Βεατρίκη ήταν ζακουστή σ' όλη τη Γαλλία όχι μονάχα για τις γνώσεις της και τους καλούς τρόπους της, αλλά και για την ωμορφιά της.

Όταν μιά κόρη διαθέτη τόσα προσόντα, είνε επόμενο να πολιορκηθεί από πολλούς γαμπρούς, αδιάφορο αν δεν έχη προίκα — όπως συνέβαινε με την Βεατρίκη. Και η εύνοια της Αικατερίνης των Μεδίκων ήταν, πράγματι, περιζήτητη νύφη. Ευγενείς και διπλωμάται, ποιηταί και στρατιωτικοί την είχαν ζητήσει σε γάμο. Εκείνη όμως δεν φαινότανε διατεθειμένη να παντρευτή, αν και πολλές από τις προτάσεις που της είχαν γίνει ήταν πολύ κολακευτικές γι' αυτήν. Τί περίμενε, λοιπόν, η ωραία Βεατρίκη; Απλούστατα: να την ζητήσει σε γάμο ο άρχων μιάς ξένης, και πρό παντός μικρής, περιφέρειας, για να μπορή η ματαιόδοξη αυτή γυναίκα να ξεχωρίζη ανάμεσα στις άλλες γυναίκες του τόπου, να είνε δηλαδή πρώτη και καλύτερη. Την εύτυχία αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να την αποκτήσει στο Παρίσι, όπου άλλες γυναίκες πιο πλούσιες και από μεγαλύτερη οικογένεια θα σκέπαζαν τη δική της λάμψη...

Η ευκαιρία που ζητούσε η Βεατρίκη δεν άργησε να παρουσιαστή. Της ήταν όμως γραφτό να πληρώση ακριβώς την «εύτυχία» της, να τιμωρηθή σκληρά για την ματαιόδοξία της.

Μιά μέρα, ο μέγας δούξ της Φλωρεντίας έστειλε στο Παρίσι ως πρεσβευτή του, για να συνεννοηθή με την Αικατερίνη των Μεδίκων για κάποια σοβαρή υπόθεση, τον Γκρατσιάνο Όλντερίγκι, άνεψιό του κόμητος Στρότσι. Ο Όλντερίγκι, γραμματέας στην Χρυσή Βίβλο της φλωρεντινής δημοκρατίας και έχοντας στενή συγγένεια με όλες τις άρχοντικές οικογένειες της Ιταλίας, θεωρούσε ως ίσους του μονάχα τους έξ αιματος πρίγκηπες. Νέος ακόμη, ύψηλός, κί' επιβλητικός, σπάταλος όταν επρόκειτο να ικανοποιήση μιά ιδιοτροπία του, τρομερά φιλάργυρος όταν ήταν να βοηθήση έναν φτωχό, δραστήριος, συνετός, έγκρατης και ανεπιλήπτου διαγωγής, ο Φλωρεντινός διπλωμάτης φαινότανε σαν να μην είχε άλλο κίνητρο των πράξεών του παρά την φιλοδοξία να διαπρέψη στην πολιτική. Ο κόμης Όλντερίγκι προξένησε εξαιρετική έντύπωση στην Βεατρίκη, από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας των. Η τετραπέρατη κοπέλλα κατάλαβε ότι μονάχα ο Γκρατσιάνο άνταπεκρίνετο στο ιδανικό της. Υπήρχε γι' αυτήν μεγαλύτερη εύτυχία από του να γίνη σύζυγος του πρωθυπουργού της Φλωρεντίας, η πρώτη αρχόντισσα του Πίττι, του κέντρου της κοσμικής κινήσεως μιάς περιφέρειας φημισμένης σ' όλον τον κόσμο;... Η αλήθεια, βέβαια, είνε ότι την άνησυχούσε λίγο η παροιμιώδης φιλαργυρία του κόμητος. Αλλά την παρηγορούσε η σκέψις ότι, με τον καιρό, όταν θα παντρευόντουσαν, θα κατάρθωνε να διαρθώση το «ελάττωμα» αυτό του

συζύγου της.

Και η Βεατρίκη άρχισε να δείχνη στον κόμητα ότι η συντροφιά του δεν της ήταν διόλου δυσάρεστη. Απεναντίας, μάλιστα... Στην αρχή, ο Όλντερίγκι νόμισε ότι η νεαρά Γαλλίς ήταν μιά ελαφρόμυαλη και ότι θα μπορούσε να περάση μαζί της μερικές ευχάριστες ώρες, τον καιρό που θα έμενε στο Παρίσι. Έπεσε όμως στα δίχτυα που του έστησε η Βεατρίκη, χωρίς να καταλάβη πώς. Έξετέθη μαζί της μέχρι του σημείου ν' αναγκάση τον βασιλέα της Γαλλίας Έρρικο να του υπενθυμίση ότι είχε την υποχρέωση να παντρευτή μιά κοπέλλα, την οποία «ξεμύαλισε» και την έκανε να έγκαταλείψη την επιφυλακτικότητα που επιβάλλεται σε μιά ακόλουθο της βασιλομήτορος... Ο κόμης δεν βρήκε την όυναμι να εναντιωθή στη βασιλική θέλησι. Κι' ένα ωραίο πρωί έγιναν στην Παναγία των Παρισίων, με εξαιρετική επισημότητα, οι γάμοι του κόμητος Γκρατσιάνο Όλντερίγκι με την Βεατρίκη ντε Ροτεράν. Είχε πραγματοποιηθή, επί τέλους, ο ζωηρότερος πόθος της φιλόδοξης Γαλλίδος.

Αλλ' η Βεατρίκη δεν άργησε να μετανοήση πικρά για την προτίμησι που έδειξε απέναντι του Γκρατσιάνο.

Ένα περίπου μήνα μετά τον γάμο τους, ο Μέγας Δούξ της Φλωρεντίας Κόσμος ο Α', κάλεσε κοντά του τον Όλντερίγκι, μετά την λήξι της αποστολής του στο Παρίσι. Μόλις

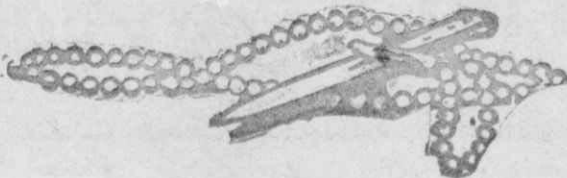
έφτασαν στη Φλωρεντία πρώτη δουλειά του κόμητος ήταν όχι να παρουσιάση την γυναίκα του στον βασιλέα και στην ανώτερα κοινωνία της πόλεως, αλλά να... την κλειδώση σ' ένα δωμάτιο του μεγάρου του, υπό την αυστηρά επίβλεψη τριών γραϊδίων! Η Βεατρίκη, η οποία άνυπομονούσε να διακριθή στους χορούς και στις κοσμικές δεξιώσεις της Φλωρεντίας, διεμαρτυρήθη στον σύζυγό της για την καταναγκαστική αυτή έγκλειψη. Ο Όλντερίγκι δικαιολογήθηκε, λέγοντας ότι δεν τολμούσε να την παρουσιάση στον κόσμο, για να μη την δη ο Μέγας Δούξ, ο οποίος ήταν μανιωδής λάτρης των ωραίων γυναικών

και ο οποίος ασφαλώς θα συνεκινείτο από τα θέλητρα της Βεατρίκης. Χαμένες πήγανε η ίκεσιες, η άπειλεις και η διαμαρτυρίες της κομήσσης. Ο σύζυγός της εξακολουθούσε να την έχη φυλακισμένη στο χρυσό κλουβί της.

Τους τέσσαρες πρώτους μήνες, ο κόμης έτρωγε μεσημέρι-βράδυ μαζί με την γυναίκα του. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να την παραμελή. Περνούσανε τώρα ολόκληρες εβδομάδες χωρίς να την δη. Ξαφνικά, ο άνθρωπος αυτός, που διεκρίνετο ως την εποχή εκείνη για την έγκράτειά του, έπεσε σε μιά άχαλίνωτη διαφθορά! Που ώφείλετο η ριζική αυτή αλλαγή; Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να έξιχνιάση το μυστήριο αυτό. Και η κατάπληξις του κόσμου έφτασε στο κατακόρυφο, όταν μαθεύτηκε ότι ο κόμης Όλντερίγκι, φημισμένος ως τότε για την φιλαργυρία του, άρχισε να σπαταλά την περιουσία του σε άκατονόμαστα όργια!

Δεν βρέθηκε όμως κανείς να πη ένα πονετικό λόγο για την Βεατρίκη, για τον άπλούστατο λόγο, ότι η κομήσσα φυλακισμένη πάντοτε, ήταν έντελως άγνωστη στη φλωρεντινή κοινωνία! Κάθε Κυριακή μονάχα η Βεατρίκη έβγαίνε έξω, για να πάη ως την εκκλησία, συνοδευόμενη πάντοτε από τα τρία γραϊδια, άγρυπνους φρουρούς, που δεν την άφηναν να έλθη σ' έπαφή με κανένα πρόσωπο!...

Η έκλυτη ζωή του κόμητος άποτελούσε πια το μοναδικό θέμα συζητήσεων σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα της Φλωρεντίας. Ο Γκρατσιάνο, λησμονώντας την μεγάλη καταγωγή του και την κοινωνική θέσι του, άδιαφορώντας για το μέλλον του, γλεντοκοπούσε φανερά,

παρέα με λογις-λογις διεφθαρμένους, στά υποπτα κεντρα της πόλεως. Θα έλεγε κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός έπαψε πειά να έχη συναίσθησι των πράξεών του. Από την ημέρα μάλιστα που ανέσυρε από τον βόρβορο μια Έβραία άκατονομάστου διαγωγής, την Σμόρφια, για να την άναδειξη επίσημη φίλη του, πολλοί από τους γνωστούς του έπαψαν να τον χαιρετούν. Βρέθηκαν βέβαια μερικοί συγγενείς του οί όποιοι προσπάθησαν να τον κάνουν να λογικευθί. Μά ο Γκρατσιάνο δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Ο δαίμων της καταστροφής τον είχε κυριεύσει όλόκληρο και τον έσπρωχνε προς την άβυσσο.

Η πάρωσις του κόμητος έφτασε μέχρι του σημείου να τον μίση να έγκαταστήση στο σπίτι του την Σμόρφια και να συνεχίση τα όργια του κάτω από την συζυγική στέγη! Ένω στο επάνω πάτωμα η Βεατρίκη έλυωνε σιγά-σιγά από τον καύμό της, την άπελπισία της και την ταπεινώσι της, κάτω ο οικοδεσπότης γλεντούσε με τους φίλους του και με τα γυναίκα που είχε περιμαζέψει από τα καταγώγια της Φλωρεντίας...

Τό δράμα, όμως, πλησίαζε γοργά προς την λύσι του...

Ένα θράδυ, ο κόμητος ανέθηκε μεθυσμένος στο δωμάτιο της γυναίκας του και την διέταξε να φορέση την καλύτερη τουαλέτα της, να στολισθί και να κατέβη κάτω στην τραπεζαρία, όπου ησαν μαζεμένοι όλοι οί φίλοι του.

— Κάποιος από τους καλεσμένους μου, — συνέχισε, — σέ είδε μια Κυριακή στην έκκλησία κι' επιμένει τώρα ότι είσαι ώμορφότερη από την Σμόρφια. Θέλω να του άποδείξω τό αντίθετο!... Πρέπει λοιπόν να κατέβης κάτω για να σέ συγκρίνουν όλοι με την Σμόρφια...

— Είσαι τρελλός, δέν ξέρεις τί λές!... φώναξε η Βεατρίκη, κατακόκκινη από άγανάκτησι και ντροπή για την άνήκουστη, εην προσβλητική διαταγή του συζύγου της.

— Θα γίνη αυτό που θέλω! ούριασε ο Γκρατσιάνο. Άν δέν κατέβης κάτω σέ μιση ώρα, θα διατάξω τους υπηρέτες μου να σέ φέρουν στην τραπεζαρία γυμνή!...

Ύστερ' από μιση ώρα, η Βεατρίκη Όλντερίγκι παρουσιαζότανε, λαμπροστολισμένη, στη μεγάλη τραπεζαρία, τη γεμάτη από μεθυσμένους άνδρες και γυναίκες, που άσχημονούσαν ασύστολα. Περπατούσε με θάδισμα σταθερό. Άλλ' η θανάσιμος ώχρότης που ήταν χυμένη στο πρόσωπό της, μαρτυρούσε την ψυχική ταραχή της.

— Νά την! ούρλιασε ο Όλντερίγκι. Αυτή είνε η γυναίκα μου. Μπορείτε να την συγκρίνετε με την Σμόρφια μου... (Κι' έδειξε την Έβραία, η όποια γελούσε θριαμβευτικά, άδιάντροπα, ρίχνοντας βλέμματα περιφρονησεως στη Βεατρίκη...) Ποιος από σάς θα τον μίση τώρα να πη ότι η γυναίκα μου είνε ώραιότερη από την Σμόρφια;... Πλησίασε, λοιπόν, κόμησσα, να σέ δούν καλύτερα και από κοντά οί έκλεκτοί μου φίλοι!...

Η Βεατρίκη πλησίασε. Τα μάτια της πετούσανε άγριες σπίνες. Και μόλις έφτασε κοντά στον σύζυγό της, τράβηξε με άστραπιαία ταχύτητα ένα σιλέτο από τον κόρφο της και τό κάρφωσε στην καρδιά του κόμητος!...

Έτσι τελείωσε τό δράμα που είχε άπασχολήσει τόσο την φλωρεντινή κοινωνία. Κανείς δέν τόλμησε να καταδικάση την κόμησσα για την πράξι της. Ο Μέγας Δούξ και ο Πάπας την συνεχώρησαν, άναγνωρίζοντας ότι δέν έφταιγε η ίδια γι' αυτό που έκανε και ότι ο σύζυγός της προκάλεσε μόνος του, με την άισχρή διαγωγή του, τον οίκτρο θάνατό του. Χαρακτηριστικό μάλιστα είνε ότι και αυτός ο θεός του θύματος, ο γηραιός κόμητος Στρότσι, συνεχάρη την Βεατρίκη για την χειρονομία της!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

Τέσσερα πράγματα είνε πάντοτε περισσότερα άφ' ό,τι νομίζουμε:

1) Τα χρόνια μας. 2) Τα χρέη μας 3) Τα σφάλματά μας. 4) Οί έχθροί μας.

Τέσσερα δέ λιγότερα άφ' ό,τι πιστεύουμε: 1) Η εύφύια μας. 2) Η έλπίς των κερδών μας. 3) Αί άρεται μας.

4) Οί φίλοι μας.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΙ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΛΑΓΟΣ ΦΟΥΡΝΟΥ ΜΕ ΣΚΟΡΔΑΛΙΑ

(Έπτανήσου)

Κόβεται ο λαγός εις 4-5 μεγάλα κομμάτια και τον θάζουν μερικές ώρες στο ξύδι. Κατόπιν τον τηγανίζουν με πολύ καυτό λάδι. Τον θάζουν σε καραβάνα του φουρνου ή σε γκιουβέτσι πήλινο και ρίχνουν μέσα και τό λάδι του τηγανιου, προσθέτοντας άκόμα λίγο, ώστε να ψηθί ο λαγος μέσα σε άρκετό λάδι. Προσθέτουν άκόμα και ένα ποτήρι κρασί-άρετσίνωτο-άναλογο άλατοπίπερο, και ψήνεται στο φούρνο με προσοχή, ώστε να μην ξεροψηθί. Έννοείται ότι αν είνε λαγουδάκι ψήνεται γρηγορότερα, δηλαδή σε μια ώρα σχεδόν, αν όμως είνε γέρικος λαγός θα ψηθί έως μιμισή ώρα. Όταν στεγνώνη δέ τό κρασί του, τον περιβρέχουμε άκόμα με λίγο, ώστε να μη ξεραθί.

Τέλος άφου άποψηθί, έχουμε έτοιμη άνάλογη σκορδαλιά, την περιχύνουμε άπάνω στο λαγο και τον αφήνουμε στο φούρνο άκόμα ως ένα τέταρτο της ώρας και τότε είνε έτοιμος για σερβίρισμα.

ΟΡΤΥΚΙΑ — ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Διαλέγουν άνάλογες μελιτζάνες εις μέγεθος που να χωρή μέσα ένα όρτύκι, άφου άνοιχθί η μελιτζάνα, όπως γινεται για γεμιστή. Τότε τηγανίζονται τα όρτύκια, άφου καθαρισθουν και κοπούν τα κεφάλια και τα πόδια τους — τό τηγάνισμά των γίνεται με λάδι έκλεκτό — και άφου τηγανισθουν τα δγάζουν σε πιάτο και τηγανίζουν στο ίδιο τηγάνι τις μελιτζάνες. Κατόπιν άλατοπιπερώνουν καλά τα όρτύκια και τις μελιτζάνες από μέσα και θάζουν σε κάθε μελιτζάνα από ένα όρτύκι. Τα θάζουν σε ταψάκι, τα περιχύνουν με τό λάδι του τηγανιου και ψήνονται στο φούρνο επί μια σχεδόν ώρα.

ΟΡΤΥΚΙΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ

Άφου καθαρισθουν τα όρτύκια, τα σχίζουν εις δύο, στη μέση, με μαχαίρι ή ψαλίδι. Τα άλατοπιπερώνουν καλά και τα άραδιάζουν σε πιατέλα με τό μέρος της κοιλιās προς τα επάνω και τα πασπαλίζουν με λιγη γαλέττα, ώστε να κολλήση στο κάθε

όρτύκι άρκετή στο μέσα του μέρος, πιέζοντας λίγο την γαλέττα με την παλάμη μας.

Κτυπούμε τότε 1 — 2 αυγά σε βαθύ πιάτο, με λίγο άλάτι μέσα. Έχουμε τηγάνι στη φωτιά με άρκετό πάχος-βούτυρο και άφου κάψη καλά βουτάμε κάθε μισό όρτύκι στο αυγό και τό τηγανίζουμε στο καυτό βούτυρο, ώστε να πάρη ένα ξανθό χρώμα άπ' έξω.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούν να γίνουν και τρυγόνια, πρέπει όμως να είνε όλα νέα τρυγονάκια για να μην είνε σκληρά.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗ ΛΟΞΑ ΤΟΥ

Πολλοί έχουν μανία να κάνουν συλλογή από γραμματόσημα, από έργα τέχνης, από... άχι θάδες. Ο Γερμανός καθηγητής κ. Στέιντερ ειχε άλλου είδους λόξα.

Άπό έξηκονταετίας έμάζεψε... έξώφυλλα βιβλίων. Και κατώρθωσε στο διάστημα αυτό να συγκεντρώση μιαν μοναδικήν άσφαλώς στον κόσμο συλλογήν από έβδομήντα δύο χιλιάδες έξώφυλλα, τα όποια έδώρησε πρό μηνός στο Μουσείον της Νυρεμβέργης.

ΣΧΟΛΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έναρξις μαθημάτων από της 18' Οκτωβρίου. Όδός Βησαρίωνος άρ. 8. Τηλ. 31-339.

Ζητήσατε κανονισμόν δωρεάν.